

Μετά το 1400 π.Χ. η μυκηναϊκή χρυσοχοΐα αναπτύσσεται πολύ. Μεγάλος πλούτος επικρατεί στον μυκηναϊκό κόσμο και όπως είναι φυσικό αυξάνεται η ζήτηση των κοσμημάτων. Εκτός από την σφυρηλάτηση, εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται η συρματερή τεχνική, η κοκκίδωση, η τεχνική της ένθεσης, καθώς και η τεχνική του περικλειστού σμάλτου. Η χρυσοχοΐα από άποψη τεχνικής βρίσκεται σε πολύ υψηλό επίπεδο, νέες ιδέες όμως δεν γεννιούνται. Τα σχήματα και τα διακοσμητικά θέματα τα οποία είχαν επινοηθεί παλαιότερα, εξακολουθούν να είναι σε χρήση. Πολλές ψήφοι έχουν σχήματα εμπνευσμένα από τον θαλασσινό κόσμο (όστρακα, ναυτίλοι), από τον φυτικό (πάπυροι, κρίνοι, κισσός), ή έχουν σχήματα καθαρά γεωμετρικά (σπείρες, καμπύλες). Η εποχή αυτή χαρακτηρίζεται από μια τάση που οδηγεί σε συνεχώς μεγαλύτερη σχηματοποίηση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η δημιουργική δύναμη χάνεται και η δροσερή έμπνευση στερεύει μετά την καταστροφή του ανακτόρου της Κνωσού γύρω στο 1370 π.Χ. Το εκλεκτικό γούστο της πρώτης μυκηναϊκής περιόδου συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια του 14ου αι. και τα αντικείμενα της χρυσοχοΐας, κοσμήματα ή σκεύη, είναι πρωτότυπα. Από το τέλος όμως του 14ου αι., τα πολύτιμα υλικά βαθμιαία αρχίζουν να σπανίζουν, αν και μέχρι την καταστροφή των μυκηναϊκών ανακτόρων κατασκευάζονταν ασφαλώς ορισμένα πολυτελή αντικείμενα, όπως είναι τα χρυσά και αργυρά κύπελλα. Εξάλλου στα τελευταία δείγματα της "ζωγραφικής σε μέταλλο" ανήκει ένα κύπελλο από θαλαμωτό τάφο των Μυκηνών και μια σειρά ανδρικών κεφαλών που κοσμούσαν επίσης κάποιο σκεύος και βρέθηκαν στο ανάκτορο της Πύλου.

Τον 13ο αι. παρατηρείται ύφεση στην ποιότητα και στην πολυτέλεια των κοσμημάτων. Η μοναδικότητα χάνεται γιατί τα διακοσμητικά σχέδια αναπαράγονται με μήτρες. Πολύ ακριβά υλικά όπως ο χρυσός και ο lapis lazuli αντικαθίστανται από υαλόμαζα και φαγεντιανή. Τα περιδέραια και τα βραχιόλια δεν είναι πια χρυσά, αλλά από λίθινες ψήφους (χαλκηδόνιους, αχάτες, μαλαχίτες) σε διάφορα χρώματα και σχήματα. Τα ταφικά αφιερώματα γίνονται με την πάροδο του χρόνου συνεχώς φτωχότερα. Προσφέρονται συχνά στους νεκρούς φθηνές απομιμήσεις πολύτιμων ειδών, όπως πήλινα κύπελλα αντί για μεταλλικά.

Τέλος, για την κατασκευή νομισμάτων χρησιμοποιείται, ήδη από την ΥΕ Ι περίοδο, και ο ορείχαλκος. Έχουν διασωθεί βραχιόλια, δαχτυλίδια και χάντρες που χρονολογούνται σε διάφορες φάσεις της Μυκηναϊκής εποχής, αλλά τα παραδείγματα είναι σχετικά λίγα και δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο τυπολογικό ενδιαφέρον. Οι περόνες όμως, που αποτελούν και ιδιαίτερη κατηγορία κοσμημάτων, εμφανίζουν αξιόλογη τεχνοτροπική και μορφολογική εξέλιξη. Οι παλαιότερες και ωραιότερες μυκηναϊκές περόνες προέρχονται από τους λακκοειδείς τάφους των Μυκηνών, είναι ορειχάλκινες με κεφαλή από ορεία κρύσταλλο.

Άλλες, λιγότερο πολύτιμες, έχουν κεφαλή από υαλόμαζα ή από διάφορα φθαρτά υλικά. Οι πιο συνηθισμένες όμως είναι οι συμπαγείς ορειχάλκινες με κεφαλή κωνική ή δισκοειδή.

Ο τύπος της μυκηναϊκής περόνης έχει ανατολικά πρότυπα, εμφανίζεται στην Ελλάδα ήδη από την ΠΕ περίοδο και χρησιμοποιείται συνεχώς ως τα ιστορικά χρόνια με διάφορες παραλλαγές, τα περισσότερα όπως παραδείγματα της Πρωτογεωμετρικής και Γεωμετρικής εποχής δεν είναι πλέον από ορείχαλκο, αλλά από σίδηρο.

Στο τέλος του 13ου αι. π.Χ. εμφανίζονται οι δοξαρωτές πόρπες με τις οποίες συγκρατούσαν κάποιο βαρύ ένδυμα, μανδύα ή επίβλημα. Η διάδοσή τους συνδυάζεται με την άφιξη νέου πληθυσμιακού στοιχείου και η προέλευσή τους εντοπίζεται στην Ιταλία και στον γενικότερο βορειοδυτικό ορίζοντα. Στον 12ο αι. π.Χ. ο τύπος της δοξαρωτής πόρπης εξελίσσεται, το άγκιστρο γίνεται καμπύλο και δημιουργείται η τοξωτή πόρπη της οποίας η χρήση συνεχίζεται στα ιστορικά χρόνια ενώ βαθμιαία ο χαλκός αντικαθίσταται από τον σίδηρο.